

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудні.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперніка. — Експедиція місцева в Агенції Ляндовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 15 кр. від стрічки.

Перед сесією ради державної.

(Дальше.)

Пригляньмож ся тепер деяким католицьким сторонництвам в Австрії, щоби знати, чого они бажають, щоби й рускі послали собі здали справу, яке становище повинні заняти супроти них в новій раді державній.

Передовсім маємо там католицьке сторонництво людове, на котрого чолі стоять Тиролець барон Діпавлі і Горішноавстриєць Др. Ебенгох. Коли Діпавлі і Ебенгох з своїми приятелями виступили під кінець попередньої сесії ради державної з клубу гр. Гогенварта, щоби утворити католицьке сторонництво людове, проявили ся були великі надії до сего рішучо католицького сторонництва. Можна вже було сподівати ся католицького центру. Однак ті сподівання не справдили ся. Чим жеж се пояснити? Хто тепер бажає приєднувати і притягати до себе, мусить також яко католик бути рішучо свободолюбивим, католицьким наскрізь, у всім і всюди, католицьким і вірним династії габсбурскій.

Але при сій вірності треба конечно змагати до свободи, рівноправности, до подвигнення народу до его людського і горожанського достоїнства, до строгого пошановання его прав. Без того дармо ми силували ся для нашої сьвятої справи зробити успішну пропаганду. Католицьке сторонництво людове заявило було в своїй передвиборчій відозві «до католицьких мужів Австрії» і те саме висловило зараз по своїм заснованню, що хоче добивати ся «справдепньої політичної свободи». Однак те сторонництво не зуміло ще довести до того, щоби сим словам повірено; мимохіть

насуває ся гадка, чи слівце «справдепньої» перед словом «свободи» не має означати надто тісного обмеження, а деякі члени сего сторонництва виявили при ріжних голосуваннях свої переконання несвободолюбиві. Однак мусимо признати, що відозва «католицького сторонництва людового» або зовсім тотожна з посланієм єпископату або его розширяє в католицькім напрямі. Она виразно висказує ся в справі шкіл не тільки народних, але й виділових, домагає ся справедливого переведення угоди з Угорщиною, рівномірного розкладу тягарів і податків, підмоги і помочи для пригнетеного і підупавшого селянства і міщанства. Сеї помочи вимагає також і для сільських і промислових робітників, християнської реформи соціальної, визволення від визискування капіталу. Відозва справедливо домагає ся рівної і повної справедливости для всіх народностей в Австрії. Для сего сторонництва слова: «католицький» і «австрійський» тотожні, отже розходить ся о се лише, щоби дійсно сї слова про свободу стали ділом, а не остали словом, а тоді належала б будучина сему сторонництву.

Більше гомону наробила перед сьвітом, а навіть в нашій краю найшла певний відгомін партія, котрої проводирем Др. Карль Люеґер, партія, котра за багато має того, чого іменно не достає «католицькій партії людовій». Бачимо в ній за багато вже не демократичного, але демагогічного напрямку і змагання. Она перед виборами знов перезвала ся і пише ся тепер — на як довго? — «християнсько-соціальна партія». Ми почали річ про партію католицьку, отже годить ся над тим застановити, чи партія Люеґера є ще католицька? В своїй цілости, певно вже ні, она була перед

тим справді католицькою, але чим она є тепер?

Що розуміє она при своїй теперішній назві під словом «християнський»? В своїй відозві виборчій партія та обережно обминала вислову «католицький», очевидно з огляду на своїх німецько-національних союзників, котрим слово «католицький» прямо ненавистне. Панове Др. Люеґер, кн. Альойзій Ліхтенштайн, Др. Шайхер, Др. Гесман, Леопольд Штайнер, котрі підписали відозву виборчу партії, яко центральний комітет виборчий, говорять вправді, що твердо стоять при науці нашої сьв. віри (т. зв. головний комітет руский крайвий говорив також о нашій вірі і нашій церкві, але инакше міг се собі толкувати п. Дідицький і Марков, а инакше о. Танячевич, а знов инакше пп. Дорундяк, Окуневський і т. д.) Для католиків та наша віра єсть безперечно католицька і ми не повинні соромити ся, се прилюдно і при всякій нагоді визнавати. Колиж н. пр. антисемітська партія так висловила ся в своїй відозві, то протестант міг під тим думати протестантську віру, тевтонський загорілець, коли се ему до вподоби, міг під «вірою своєю предківською» розуміти віру в германського Водана, а ті прихильники Дра Люеґера, що палають лише расовою ненавистю до жидівства а в нічо не вірять, могли задля згоди і єдности партійної спокійно прийняти такий вислів відозви яко фразу без змісту.

Цікаве також се, що було у відозві Люеґера і его приятелів про школу. Відозва домагає ся свободної школи християнської, з котрої би треба повиганяти жидівських дітей і учителів, а впрочім мала би школа лишити ся такою, як она є новочасною, а в ній також ті вільномуляр-

5)

Ходім за ним!

Генрика Сінкевича.

(Дальше.)

Часом здавало ся Антеї, що уста трупа порушують ся поволи, часом, що вилітають з них чорні, препогані жуки і летять до неї через воздух. На саму гадку про привид очи єї наповнювали ся тривогою, а вкінці жите стало для неї мукою так страшною, що просила Цінни, щоби їй надставив меч або позволив випити отрую.

А він знав, що не годен сего зробити. Сим самим мечем повирізував би собі жили для неї, але забити єї не міг. Коли собі представив отсю дорогу голову мертвою, з замкненими повіками, повну зимного спокою і отсю грудь роздерту его мечем, тоді чув, що хочаби се вчинити мусів би перше сам ошаліти.

Оден грецький лікар сказав ему, що се Геката показала ся Антеї, а ті невидимі істоти, яких шелест тривожить недужу, належать до дружини злочасного божества. Після него не було для Антеї рятунку, хто раз побачив Гекату, мусів померти. Тоді Цінна, що перед недавнім ще часом був би ся сьміяв з віри в Гекату, жертвував їй гекатомбу. Але жертва не помагала, слідоучого дня страшні очи гляділи знов в полудне на Антею.

Трібовано заслонювати єї голову, але она бачила трупине лице навіть через найгрубші заслони. Коли була замкнена в темній хаті, лице споглядало на неї з стін розсвітлюючи темноту своїм блідим, трупячим блеском.

Вечерами було недужій краще. Тоді западала в такий глибокий сон, що Цінні і Тимонови здавало ся нераз, що з него не прокине ся більше. Вскорі занедужала так, що не могла ходити о власній силі. Носили єї в лежниці.

Давний непокій Цінни вернув з силою сто раз більшою і обняв его цілком. Був в ній страх про жите Антеї, але було враз дивне чутство, що недуга єї стоїть в якійсь тайній звязи з тим всім, про що говорив Цінна в першій ширій розмові з Тимоном. Бути може, що старий мудрець думав так само, але Цінна не хотів і бояв ся питати его про се. Тимчасом недужа вянула, мов цвіт, в якого чапні загніздить ся їдовитий павук.

Цінна однак проти надії ратував єї з розпучкою. Наперед вивіз єї на пустині близ Мемфісу, однак коли побут серед тишини пірамід не увільнив єї від страшних привидів, вернув до Александрії і оточив єї ворожбитами, чарівниками, що заговорювали недугу, і всякого рода безличною товпою, що використовувала при помочи чудесних ліків людську легковірність. Однак вже не мав вибору і хватив ся всяких средств.

В тім часі приїхав з Кезарії до Александрії славний лікар жид, Йосиф, син Кгузи. Цін-

на спровадив его сейчас до жінки — і через хвилю надія вернула до его серця. Йосиф, що не вірив в грецьких і римських богів, відкинув з погордою гадку про Гекату. Він думав, що се радше демони попутали недужу і радив покинути Єгипет, де крім демонів, також і випари болотнистої Дельти могли шкодити єї здоровлю. Радив також, може для того, що сам був Жидом, поїхати до Єрусалима, до міста, до якого демони не мають приступу, де воздух є сухий і здоровий.

Цінна тим радше пішов за его радою, бо раз не було вже иньшої, а друге, що Єрусалимом радив знакомий ему прокуратор, якого предки були колись клієнтами дому Цінни.

Тож, коли прибули, прокуратор Понтії приняв їх з вітвертими раменами і віддав їм на мешканє свій власний дім літний, що лежав близ мурів. Однак надія Цінни розвіяла ся ще перед прибутєм. Трупяне лице гляділо на Антею навіть на кораблі — по приїзді на місце недужа дожидала полудневої години з такою самою смертною тривогою, що колись в Александрії.

І так почали їм минати дні в пригнобленю, тривозі, розпучі і дожиданю смерти.

(Далі буде.)

скі і соціально-демократичні учителі, котрі би як доси займали ся релігійно-моральним вихованем шкільної молодіжи. Але ще нову задачу дає відозва учителям: они повинні виховувати молодіж — може в душі австрійській? — ні! в душі німецько-національній, позаяк «свідоме бережене національних інтересів німецького народу в Австрії», називає виборча відозва на втіху своїх німецько-національних союзників, сего Шенерерівського паростка, своєю многоважною задачею. Чомуж зараз не було кликнути «геть з Чехами! геть з Славянами!» Се булоб висказано так щиро з серця Люеґерівських союзників, а навіть самого Люеґера, для котрого і у нас деякі люди так одушевлялися і слали йому подяки і адреси довіря. Таж антисеміти з своїми німецько-національними союзниками з спокійним серцем голосували так против словінської школи в Ціллей, як і против чеської школи ім. Коменського у Відні!! Саж характеристично і виразно!

А тепер застановім ся, що розуміє партия Люеґера в своїй новій назві під словом «соціальної»? Она бажає «усунення гнети пануючої великокапіталістичної системи економічної», а ми думаємо, що она бажає навіть усунення цілої сеї системи, а не тільки її гнети. Она бажає такої реформи теперішнього життя економічного, котре «обезпечило би продуктивним станам прихід з їх роботи». Она бажає, щоби вже раз сповнили ся домагання наших ремісників, промисловців і хліборобів. Она вступає ся і за робітниками і домагає тя дальшого розвою соціального законодавства охоронного з убезпеченем вдів, сиріт і на случай старости, а хоч фраза про «вирівнане супротивностей раціональними способами поміж службодавцями а службоємцями з підмогою властей державних», видає ся нам доволі мрачною, то ми з тими точками програми зовсім згоджуємо ся і сего повинні домагати ся обоюстороннім підмаганем всі католицькі сторонництва, се повинні мати на тямці також рускі послы і про се як і про инші справи подбати.

А тепер пригляньмо ся тому, що в новій назві сторонництва Люеґера означає слово «антисемітський»? Чи тим розуміє се сторонництво сей католицький антисемітизм, котрий повстав в справедливий відпорности против усього того, що жидівські журналісти в неприязній християнству прасі, що жидівська лихва і так звана тернопільська моральність в Австрії заподіяла християнським народам і щоденно не перестав заподівати?

(Конець буде.)

Відкрите обох палат ради державної.

Нині, 27 марта, відкрито палату посольську ради державної о годині 11½ перед полуднем. Явили ся майже чи не всі послы. На лавах міністерияльних засів кабінет ґр. Баденього в повнім числі. Обі галерії заповнили ся цікавими. Палата посольська має дуже змінений вид. Рускі послы заняли свої давні місця побіч Поляків і Чехів. Ті три клуби становлять правницю. В центрі сидять консерватисти, шляхта феодална, клерикали, християнські людовці, послы словінсько-хорватські, враз і Румунами, побіч котрих визначено місце з сов. Виницькому. Лівицю заняли поступовці німецькі (давніші ліберали), націонали німецькі, соціальні демократи і антисеміти. За їх кріслами умістили ся стоячи Стояловичики, хоч місця для них назначено побіч Русинів на правницю.

ґр. Бадені відкрив перше засідане короткою офіційальною річею і завізав посла Просковеца яко найстаршого віком на провізоричного президента палати. Просковец подяковав за честь яка йому довелась по причині віку (він числить, 79 літ) і в річи своїй висказав надію, що палата посольська не дасть ся відтягнути від позитивної роботи в користь економічного двигнення всіх країв, через спори політичні і національні. Лише в єдності лежить сила. Concordia res parvae

crescunt. Потім подав президент до відомости, що прокуратория державна задержала в слідстві пос. Шаєра за обиду маєстату. Секретарі провізоричні відчитали у всіх язиках формулку обітв посольських, а кликані поіменно послы склали свої приречення: ich gelobe, обітую, pruzekam, slibuji, обещаю і т. д. По зложеню приречень подав президент до відомости, що в понеділок, о 12 годині в полудне, відбуде ся в Бургі торжественне відкрите ради державної, причім цїсар відчитає тронову річ. Слідуюче засідане палати посольської відбуде ся вівторок о годині 11, а на порядку деннім стоїть поділ на секції через льосования і передача тим секціям актів виборчих.

По 12 годині відкрито і палату панів ради державної. Тут представив ґр. Бадені іменованого цїсарем президента, кн. Альфреда Віндінґґреца. Сей повитав зібраних річию, в котрій передовсім зложив цїсареві подяку за своє іменуванє, заявив, що хоче вступати в добрі слїди своїх попередників, що надіє ся, що палата панів займе в законодавстві австрійській становище поважне, для добра Австрії, всіх країв коронних і всіх народів, стремлячи до поступу в духовім і економічнім напрямі і завізав палату до оклику в честь цїсаря. По тій річи відобрано від присутних приречення не лише в німецькій але (перший раз) і в чеській і польській мові.

Віцепрезидентами палати панів іменував цїсар кн. Кароля Аверсберґа і ґр. Гойоса-Шпрінценштайн.

Д о п и с и.

3 над Буга

Відома річ, що наші люди уміють лиш богато хвалити ся і кричати, змісто заняти ся якоюсь реальною роботою позитивною для загалу, а про се найлучше говорять дописи з Брідицини в 55 числі «Дїла».

Автор тої дописи дуже дивуєсь, як се могло статись, що Барвіньський дістав в повітах Броди-Камінка 380 а Анд. Могильницький, народний кандидат лиш 121 голосів, помімо, що оба повіти були добре з'організовані через «Селянську Радю» і повітові комітети. Се є лиш простою хвалюбою, котра сорочки не дасть. Ми ту добре знаємо як то були ті комітети з'організовані. От хотьби н. пр. комітет повітовий каменецький; завязав ся він правда, вислав відпоручників до Топорова і то правда, — але щож більше він зробив — хіба то само, що др. Волян через цілих шість літ в парламенті. Ходили всі комітетові як би загорілі. Одні з них явили ся на справозданю п. Барвіньського, уділили йому вотум довіря і величали его, а другі такі каменецькі не уложили при правиборах навіть рускої лїсти, а господарям казали голосувати на тринадцятьох в ліво або в право від своєї хати. Чи не добра організація?! Чогож, величати ся своїм неробством а наслідки які з того бувають, складати на когось!

Дальше нарікає дописуватель, що правиборивідбувались нелегально а тому винен п. Барвіньський. Чи правибори перепроводжувались осібно з IV. а осібно з V. курії? Чомуж то дописуватель не писнув і слівця за V. курию а лиш мокрим рядном накинув ся на Барвіньського? — А прецінь п. Олійник також був кандидатом через головний комітет краєвий затвердженим і дістав в Бродах лиш 40 голосів. Чи Олійник від мачохи? Чогож дармо трудити ся, людям забирати час, висказуючи свої жалі в шпальтах «Дїла», котре вже навіть само не знає яких епітетів ужити, для не его кандидата. От найлучше би було ще дальше сидіти в шкаралупці спокійно закрившись з головою, як се було в часі виборів і не вилазити так хутко, але правда дописи написати до часописи, хотьби і найострійшу, се ще не здирає шкаралупки з трусів до роботи.

Сли дописуватель хотів доконче похвалити так велику ревність релігійну підчас виборів «дуже поважної особи о. Долиньського, через котрого кандидатуру, був би Барвіньський дуже захитаний» то міг се инакше і красше зробити, бо в такий спосіб і на тім місці зробив ему лише вовчу прислугу.

Що кандидатура п. Могильницького не була відповідна, о тім всі зараз говорили а нарід її

з неохотою приняв. — Барвіньський, що зробив — казали селяни — то ми знаємо і по Новім році побачимо знов — робив що міг, вола не переможеш а в кінці можемо борше спуститись на него, бо знаємо що принайменше знаємо его щипру волю послужити народови. — Але щож робити, коли декотрі гадають, що як нашому селянинові скаже сьвященник голосувати, то він таки зараз зробить. Що так не є, то переконались при теперішніх виборах не одні. Многі з них кричать, говорять, що не хочуть сего або того посла — а коли поспитати чому? що він їм зробив? то не уміють на се відповісти. Кричать, бо їх як той аристон накрутили, а коли прийде голосувати, то йде до старости або до якої впливової особи, щоб там порадитись а все що хтось ему наговорить, то ту виповість.

Над тим гадаю треба би застановити ся щоб нарід з того і много инших гідких блудів виратувати! Всі проте клевети, як видимо є не на місці бо зраджують они лиш нас самих і виславляють нас на посміховиско других народів. Лучшеб було, колиб занялись справою більше пекучою і користнійшою ніж огидити своє гніздо, своїх людей! Чи бачимо ми се у других народів? Оні! Наші люди хотять своїх противників або по просту лиш їм не милих соперників самою лайкою побідити. Против зла — поставте добро; против малої роботи, поставте більшу роботу. Кажете, що Барвіньський не подбав о справу руску і добро народне а лиш про себе. А чи не его противники виказали коли, що они більше і ліпше о ту справу уміють подбати. Чи були они коли такими завзятими соперниками при роботі Барвіньського для рускої справи, якими они є при его кандидатурі на крісло посольське? Всю, всю роботу Русь полишила би Барвіньському, найби він, як они кажуть — гнув ся просив милостині, — коби тільки они могли верховодити голословними фразами та споживати овочі чужої праці.

Дав би Бог, щоб в кождім повіті був хоч один такий Барвіньський, котрий би тільки працював для народу і так за него дбав, а тоді певно не було би тільки нарікань і жалів — і не булоб таких надужит і несправедливостей! Коли однак будемо всі сидіти з заложеними руками і водити лиш очима за Барвіньським, добрі его сторони і діяльність укривати, а хибі побільшати, то будьмо певні, що і за шість літ повторить ся знов то само, як тепер було і в очах світу зістанемо такими самими якими ми були і доси.

Знакомий.

Вісти політичні.

Від самого ранку, в суботу 27. с. м. снували ся товпи перед палатою Ради державної, а сприяла їм ще в дотатку хороша погода. Натовп людий був так великий, що аж поліція мусіла робити порядок. Товпи народа очікували отвореня Ради державної з великою нетерпеливостію. Так серед публіки як і послів видно рух, якесь життя і зацікавлене. Салю засідань заповнили послы значно перед терміном отвореня. Галерії переповнені.

Точно о 11. годині явив ся на трибуні президент міністрів, ґр. Бадені з прочими членами міністеріюм і заявив, що з припорученя цїсаря покликую найстаршого віком посла, щоби той отворив засідане і відібрав посольські приречення. Послом тим був Просковец. Посол Просковец отворив засідане інавгураційною промовою, в котрій виразив бажанє, щоби палата по змозі оминала всякі непорозуміння і спори так національні як і політичні, бо лише в той спосіб зможе довершити важку задачу економічну. По промові відібрав Просковец приречення від послів. Приречення посольські складали послы в своїх рідних мовах. По замкненю засідання Палати послів відбуло ся отворенє Палати панів через новоіменованого президента князя Віндінґґреца. На тім засіданю новоіменовані члени Палати зложили також свої приречення.

В понеділок наступить урочисте отворенє Ради державної через цїсаря.

О згадуваній нами в попереднім числі конференції чеських і німецьких послів подає «Politik» близні відомости. В конференціях тих над угодою чесько-німецького брали зі сторони німецької участь послы соймові др. Шлезінґер, Ліперт,

КНИГАРНЯ

„Наукового Товариства імени Шевченка“

у Львові, уліця Академічна ч. 8.

продає слідуєчі книжки:

„Правда“ письмо літер.-політ. з року 1873, 76, 77, 79, від 89—94 по	200 зр.
XI. (1878) 2 томи 1 зр.; XII. (част. літ.)	—50 „
„Зоря“ письмо літерат.-наукове рочн. III, V, VI. (1885) без бібл. Зорі	300 „
„ рочники VIII. (1887) IX. (1888) X. і XI. по 5 зр., а XII., XIII., XIV., XV. і XVI. по 1 зр.	600 „
Д-р Огоновский. Історія рускої літерат. II. 3 зр. III. 4 зр., IV.	100 „
„ Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	150 „
„ Гальшка Острожска	—15 „
Остап Вересай, картина хромолітографічна	—50 „
Михайло Драгоманів. Галицько-руське письменство	—15 „
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I. (давню 3 зр.)	100 „
„ Чорна Рада, повість	—80 „
„ Хуторна поезія	—50 „
„ Краманка	—20 „
Юрій Федькович. Довбуш	—10 „
„ Повісті і оповідання	—20 „
„ Як козам роги виправляють	—10 „
Д. Млака. Руска хата, Буковинський альманах	—60 „
Іван Нечуй. Повісті і оповідання	—30 „
„ Світогляд українського народу	—80 „
„ Кайдашева сім'я	—50 „
„ Навіжена, повість	—20 „
„ Над Чорним морем	—90 „
„ Хмари, повість	150 „
„ Причепи, повість	150 „
„ Микола Джеря, повість	—80 „
„ Поміж ворогами	—50 „
„ Поналісь	—16 „
Ф. Заревич. Бондарівна	—10 „
Дрозд. В гостях добре, дома гірше (опов.)	—50 „
Евг. Горницький. Орлеанська Діва, перекл. стих.	—35 „
Гудул і Гудулка, дві картини олійні по	—50 „
Пам'яткове число „Зорі“ в ювілей Русалки Дні-стрової	—50 „
Д-р Ом. Калітовський. Апокрифічна література	—35 „
О. Партицкий. Провідні ідеї в письмах Тараса Шевченка	—35 „
„ Темні місця в слові о полку Ігореві	140 „
„ Слово о полку Ігореві	—80 „
„ Скандинавщина в давній Русі	—20 „
„ Історія старини Галичини	300 „
М. Вовчок. Народні оповідання, I. 45 кр., II. 35 кр. III.	—30 „
О. Стодольський. Етнографія Славянщини	—12 „
М. Цар. Надельмаер, апостол свободи	—10 „
Н. Устиянович. Повісті	—85 „
Байда. Одисейські плавники	—10 „
„ Одисей ч. I. II.	220 „
І. Н. О вихованню. Підручник для жінощин	—30 „
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях на-родних	—35 „
„ Захар Беркут, образ гром. життя Ру-си в XIII.	130 „
„ Доповнене до Правди	100 „
„ Фавст, трагедія Гете	150 „
„ Наші коляди, студія	—20 „
„ Без праці	—20 „
„ Украдене щастє, драма	—30 „
„ Лис Микита	—50 „
„ Нарис історії філософії	—30 „
„ Абу Каземові капці	—20 „
Деніс. З різних країв і народів	—20 „
Гр. Григорієвич. Шляхта ходячкова, комедія	—15 „
І. Ланска. Обруситель, повість з рос. життя, 2 ч.	—60 „
О. Обачний. Соціалісти межі семінарстами	—15 „
Григ. Квітка. Маруся, оповідання	—10 „
Яков Миколаєвич. Опис повіта Каменецкого	100 „
Др. Юл. Целевич. Історія скиту Манявського	120 „
Закон о загальнім оподатченню	—45 „
Н. Гоголь. Оповідання	—85 „
„ Вечерній	—10 „
„ Мертві душі, повість	180 „
С. Нагнибіда. Про руску правопись	—05 „
Абгар Солтан. При стрілецькій ватрі	—40 „

Адміністрація

„РУСЛАНА“

глядає анонсера.

Зголошувати ся в Адміністрації (ул. Коперника ч. 9, II. поверх) між го-диною 12-ою а 1-ою в полудне.

Дріжджі на сьвята

просимо завчасу замовляти і визначити день, коли ма-ють бути вислані а разом виразно подати, чи мають бути I-а чи II-а.

Рівночасно повідомляємо, що одержалисьмо

сьвіже, випробоване і добре кільчаче ся

на сїнє

котре находить ся вже по всіх наших філіях.

З поважанєм

Народна Торговля.

7—?

За певну і добру льокацію поручаємо

4 $\frac{1}{2}$ % листи гіпотечні
4% листи гіпотечні коронові
5% листи гіпотечні преміовані
4% листи товариства кредитового земского
4 $\frac{1}{2}$ % листи Банку краєвого
5% облігації Банку краєвого
4% позичку краєву
4% облігації пропінанційні

і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточній-шім курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

ГІПОТЕЧНОГО

Контора виміни і відділ депозитовий перенесені до льокалю партерового в бу-динку банковім. (2—?)

АГЕНЦІЯ ЧАСОПИСИЙ

А. ЛЯНДОВСКОГО

у Львові, Пасаж Гавсмана (Гранд-Готель) 21—?

приймає передплату на всі часописи у всіх я-зиках і доставляє їх до дому без всякої доплати.

ГАЛИЦЬКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

6—?

4 $\frac{1}{2}$ % на рік.

Учитель

орган руского товариства педагогічн. двотижнев-ник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірмень-

ска ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНЕ ПИСЬМО ДЛЯ РУСКОГО НАРОДУ

під редакцією

Антоня Березинського

виходить у Львові тижнево кожної п'ятниці.

Буде подавати поезії, повісті, жителіси з портретами, поучаючі статі з історії, письмен-ства, господарства, промислу, вісти про читаль-ні, вісти політичні і суспільні. Крім того буде містити часть забавну.

Передплата: В Австрії річно 4 р.
„ піврічно 2 р.
„ чвертьрічно 1 р.
За границею річно 8 рубл.
„ піврічно 4 рубл.

Редакція, адміністрація і експедиція
Львів, ул. св. Миколая 13.

Видає й відповідає за редакцію: Теофіль Барановский.

З Друкарні В. А. Шийковского.

Руска справа

в роках 1891—1894

НАПИСАВ Н. В.

Ціна 50 кр. в. а.

З пересилкою 55 кр.

Дістати можна в книгарні Тов. ім. Шевченка, або в Ставропигійській.